

Alfred de Jong is als anesthesieverpleegkundige werkzaam in het Sint Franciscus Gasthuis in Rotterdam en heeft daarnaast een eigen bedrijf voor bijscholing in de gezondheidszorg.

Verpleegkundige en ondernemer

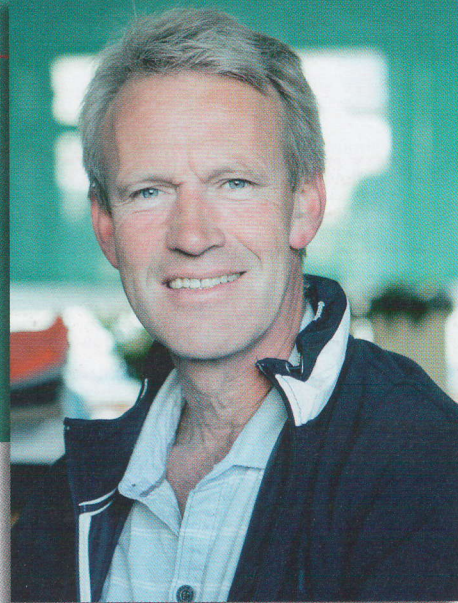

Foto: Victor van Breukelen

Alfred volgde van 1980 tot 1983 de A-opleiding bij de zuster Engelbert Stichting, een voormalig samenwerkingsverband van het Rotterdamse Havenziekenhuis, de Daniel den Hoed kliniek en het Sint Franciscus Gasthuis. Zijn laatste opleidingsstage was bij de anesthesie. Hij was met een verkocht aan dit specialisme en deed aansluitend de opleiding tot anesthesieverpleegkundige. Hij bekwaamde zich in zijn vak, deed een managementopleiding en werd teamleider. In die functie dreigde hij van zijn passie weg te drijven. Hij besloot zich te gaan richten op het onderwijs, deed de lerarenopleiding en werd vervolgens praktijkopleider. Voor het kantoorwerk en voor overleg nam hij hooguit een dag per week de tijd, voor de rest werkte hij samen op met zijn studenten. Vanwege zijn ervaring in het vak en in het onderwijs werd hij steeds vaker gevraagd om bijscholing te verzorgen, zowel binnen als buiten het ziekenhuis. In 1999 begon hij naast zijn baan een eigen onderwijsbureau.

Omgeving

'Het Sint Franciscus Gasthuis is een groot, perifeer ziekenhuis met 600 bedden en 2000 medewerkers. Op de anesthesie werken we met zo'n 50 anesthesiemedewerkers. Ik noem ze expres zo, want je hoeft tegenwoordig geen verpleegkundige meer te zijn om als anesthesieassistent te kunnen werken. Alleen hijk ik tegen de term assistent aan. Het suggereert dat je assisteert. De operatieassistent doet dat inderdaad, die opereert zelf niet. Maar de anesthesiemedewerkers werken zelfstandig, met een anesthesist op de achtergrond. Dat vind ik toch een belangrijk verschil. "De anesthesie" werkt verspreid door het hele ziekenhuis. Je hebt de acute pijnservice, de preoperatieve screening, de reanimatieteams en dan natuurlijk het werk op de operatiekamers en de recovery.'

Eigen baas

'In 1999 ben ik met mijn eigen onderwijsbureau* gestart. Ik werd veel gevraagd voor bijscholingen buiten het ziekenhuis. Ik deed dat groten-deels in mijn eigen tijd, vooral ook 's avonds. Maar voor de belastingdienst geldt het allemaal als belastbaar inkomen, dus ik kreeg enorme naheffingen. De enige oplossing was: voor mezelf beginnen. Maar ik wilde wel met één been in de praktijk blijven staan. Ik begon met een bijscholing voor recovery-verpleegkundigen uit vijf ziekenhuizen. Vervolgens werd ik gevraagd door een paar wijkverpleegkundigen die in de thuiszorg tobden met een kind dat taaislijmziekte had. Dat kind moest uitgezogen worden en ook zuurstof toegediend krijgen, iets wat

die verpleegkundigen in geen jaren meer gedaan hadden. Van het een kwam het ander en zo werd ook voor mijzelf duidelijk wat mijn aanbod moest worden: scholing in voorbehouden handelingen en levensreddend handelen. Ik kom overal, van politie tot zwembad en van verpleeghuis tot gevangenis. Ik heb een groot netwerk van deskundige docenten uit de praktijk. Dat is ook mijn handelsmerk: alleen mensen die in de praktijk werken doen de scholing. Dat geldt ook voor mijzelf.'

Aantrekkingskracht

'Het aantrekkelijke van de anesthesie zit in de zelfstandigheid, het direct resultaat zien van je handelen. Dat snelle, die alertheid en besluitvaardigheid, trekt me. Wat ik helemaal heerlijk vind is de afwisseling. Er zijn zoveel verschillende operaties, je doet reanimaties in het hele ziekenhuis, pijnbestrijding, noem maar op. Ik leer heel veel van de chirurgen en anesthesisten want ik zit overal met mijn neus bovenop. Ik kan me verheugen op een ingewikkelde operatie. Dan ga ik lekker vroeg naar mijn werk, lees alle statussen door en bouw mijn eigen tentje op. Een andere keer ga ik op de automatische piloot tien keer achter elkaar amandelen knippen en maak ik er wat gezelligs van voor die kids en hun ouders'.

'Er zijn ook nadelen. Ik merk dat ik de laatste jaren minder tijd heb om te praten met patiënten. Alles zit in strakke schema's geperst. Als een patiënt een paar jaar geleden vlak voor hij onder narcose ging tegen mij zei dat hij bang was dat hij erin zou blijven, dan had ik de tijd om hem gerust te stellen. Ik doe dat nu nog steeds, maar dan kijken ze toch naar je met een blik van "waar blijf je nou?". Verder blijft het natuurlijk balanceren met die twee banen – het is lastig en leuk tegelijk.'

Loopbaan

'Ik ga lekker door met de combinatie die ik gevonden heb. Het is belangrijk voor mijn netwerk, voor mijn eigen vaardigheid en geloofwaardigheid. Als ik de combinatie opgeef, dan word ik zo'n directeur in een glazen hok en ben ik de dertiende in een dozijn daarvan. Daar begin ik dus niet aan. Behalve dat vind ik het heerlijk dat ik mijn tijd zelf kan indelen. Ik werk dan wel hard, maar kan toch alle schoolvakanties vrijhouden voor mijn kinderen en voor mijn grote passie: catamaran zeilen.'

* www.precision-bijscholingen.nl